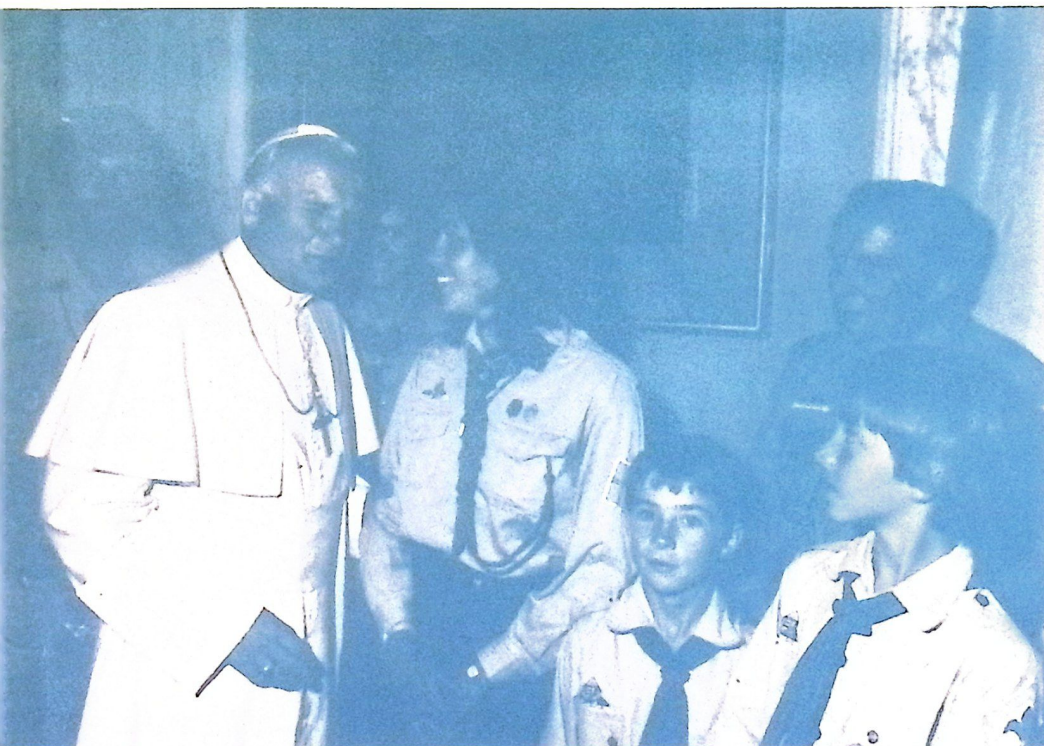

MAGYAR CSERKÉSZ

XXXI. (55) ÉVFOLYAM

VOL. 31 (55) No. 5—8

1980. 5—8 SZÁM

Magyar
cserkészküldöttség
kihallhatáson
a pápánál

JUBILEUM

Központi Jubileumi
Tábor Kanadában

Kiscserkészek „buzgón” reggeliznek

Fiú II tábor (Őrség) bejárata

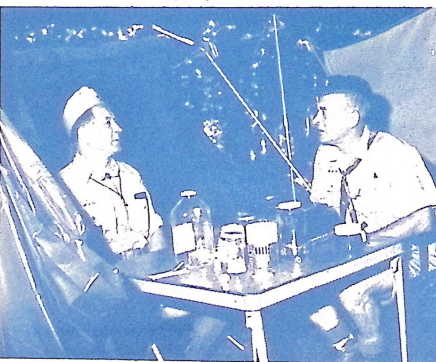
A ballada verseny győztesei (New Brunswick)

A vízi őrség

Egy nyertes őrs

Bodnár Gábor úr. elnök ellenőrző látogatáson a
fiú III altábor pl.-nél, Simonyi Viktornál

INTERJÚ BODNÁR GÁBORRAL:

A VIRULÓ MAGYAR CSERKÉSZET

Nehéz meghatározottság nélkül a múltból, a kezdetről beszélni, hiszen mi magunk sem tudtuk, mire vállalkozunk. Jól és elevenen emlékeztetemben az első próbálkozás, amikor egy már sikeresen megrendezett passau vezetőtábor után megnéztük az ott megjelent fiataltságot és próbáltam belőlük kiválasztani egy-néhány lelkesebb, vezetésre alkalmas fiút, akikkel nagyobb dolgot is be lehetne indítani, mint talán egy vezetőképző tábor, vagy egy pár csapatnak az irányítása.

Kérdés: Szóval, ez ugye a háború után közvetlenül történt Németországban és gondolom Ausztriában?

Úgy van. Ezek voltak azok az országok, ahol százezzrel éltek akkor magyar menekültek. Sikertől összehozni véletlenül 12 olyan fiatal magyar fiút, akiknek csillogó szemük biztosíték volt arra, hogy áldozatokat tudnak hozni a magyarságért és a cserkészéletért. Úgy is hívtuk őket annakidején, hogy ők a 12 apostol. Nagyon érdekesen, a világ legkülönbözőbb tájaira szóródtak széjjel és már akkor érdekesnek tűnt, hogy az ország — Magyarország — legkülönbözőbb pontjairól kerültek össze egy ilyen csoportba.

K: Úgy volt akkoriban ugye, hogy inkább ideiglenesen csoportosultok, kerestek meg egymást, aztán később hazamentek? És nem így történt.

Feltétlenül így volt. Hiszen akkoriban úgy beszélgettünk, hogy „majd a tavasszal”, „majd az ősszel”... Nos, ez a 12 fiú összeverődött. Ez volt a java annak az első vezetőképző tábornak, amit Passauban a Waldwerke-táborban tartottunk meg és egy szép nyári délután, 1946-ban a müncheni Simmern Schule udvarán gyülekeztünk és elmondtam neki, hogy jó lenne valami nagyobb, valami szélesebbkörűt indítani. Bevonni egész Németország, egész Ausztria magyar menekült fiataljait.

K: De hát volt akkor pl. cserkészruhákat és volt valami pénzték ahhoz, hogy szervezkedjete, táboroztat?

Semmi nem volt. De amikor aztán szereplésre került a sor, amikor az úgynevezett németországi „béke jamboree”-t megtartottuk, akkor egy nagyszerűen kiállított magyar cserkészcsapat szerepelt már a magyar színek képviselőjeként. Minden tábor, minden város magyarsága összeadta a még feltűtött őrszolgálati ruhákat, a jobb minőségű cserkész ingeket, a legszebb cserkész nyakkendőket. Kistafirozták a fiúkat, lányokat és egy olyan pompás cserkészcsapatot küldhettünk el, hogy mindenki csodájára járt, honnan van ez a kitűnő felszerelés? Meg is jegyeztük magunkban, hogy mi magyarok azért egy kicsit feltűnni mindig tudunk és szeretünk is.

K: Valami pénzhez is jutottatok talán?

Pénzhez is jutottunk, meg segítséghez is. Persze, furcsa módokon. Az egyik legérdekesebb ilyen eset, amit most az emlékeztetemből hirtelen előások az volt, amikor elmentem a Magyar Segítő Szolgálathoz, amit még Ordódy nézett vezetett annakidején és mondtam, hogy egy nagy nemzetközi táborra készülünk és nagyon szükségünk volna bármilyen segítségre. Ő erre azt válaszolta, hogy „tudja, én nagyon szívesen segítem a cserkészeket, hiszen értem ennek a munkának a fontosságát, de ebben a pillanatban majdnem teljesen üres a pénztár és a raktár is. Az ígért amerikai segítség, meg német segítség talán egy-két hét múlva megérkezik”. Viszont ez nekünk már későn volt. Mire mentő ötletként azt mondta, hogy „nézze, ez ugyan nem egyenes dolog, de van nekem kb. 10.000 db. amerikai cigarettám. Ha azt eladnák fekete piacon, akkor talán tudnának maguknak mindenféle kelléket, meg élelmiszert szerezni”. Úgy is történt, a cserkészvezetők hátizsákba rakták a cigarettákat és kiálltak a Möhl Strassera, ahol a fekete piac volt és mindenféle razzia-veszélynek kitéve, árusították ezeket a cigarettákat. Abból meg lehetett szervezni a táborot.

K: Ez volt a hőskor. De következett 1948, amikor Magyarországon feloszlatták a cserkészletet és a nyugat-európai országokból pedig elindultak a kivándorlók a tengerentúrra. Tehát addig nem volt ország, hanem éppen csak az emberek megállapodtak egy szusszanánsnyira és aztán egyszerre a talaj kifutott a lábuk alól és mentek, Isten tudja hová. Hát hogy lehetett ezeket újból összeszedni, megszervezni?

Éppen ezek az évek voltak, amiket említettél, a döntő évek. Ebben az időben mértük fel, hogy a magyarság legnagyobb része a kivándorlás útját választja. Éppen ezért, lázas vezetőképzésbe kezdünk. 1947-ben, 1948-ban talán tíz vezetőképző tábor is tartottunk a különböző zónákban. Akik ismerik a helyzetet és visszaemlékeznek rá, tudják, hogy mind Ausztria, mind Németország négy zónára volt felosztva és úgy az angol, mint a francia és amerikai zónákban rendszeresen tartottunk vezetőképző táborokat a különböző — egy környéken lévő — táborok ifjúsága számára. Akkorra persze már megalakultak az egyes légerekben a cserkészcsapatok is. Könnyű volt szelektálni, könnyű volt kiválasztani az arra való anyagot. Nem merem állítani, hogy mind kitűnő vezetőjelölt volt, de miután a kivándorlás megkezdődött és vezetői kiképzést kaptak nagyon sokan, jutott abból a világ 17 országába elegendő vezető, akik legalábbis meg tudták kezdeni a munkát. Aztán akadtak helyettük rátermettebbek, alkalmasabbak, képzetesebbek, de ennek a kezdeti hőskornak vezetőiből lettek azok, akik az eszmét átláptalták Argentínába, Brazíliába,

Uruguayba, Venezuelába — mert éppen a délamerikai országokba indult meg legelőször a kivándorlás, azért említem először ezeket — és az ottani csapataink ma már 30-32-ik évfordulójukat ünneplik az idén.

K: Kik voltak, Veled együtt, azok akik először megkezdtek ezt a szervezkedést Nyugat-Németországban, Franciaországban, Ausztriában?

A közsönet hangján elsősorban Farkas Ferenc főcserkész urat kell említenem. Az ő első útmutató lépései és későbbi támogatása nélkül soha nem értek volna el a mai szép eredményeket. De különös hálával emlékezem Beodray Ferencre, Bernhardt Bélára, Jámbor Pálra, Kövári Lajosra, Lajtaváry Endrére, Olgyay Györgyre, Rónay Tamásra, Szőke Józsefre, Szöllősy Dánielre és Tumbász Lajosra is. Ők voltak azok, akik a legtöbbet áldoztak és a legtöbb időt fekteték bele abba, hogy a cserkészet még Németországban és Ausztriában, utána pedig a különböző világrészekben meginduljon.

K: Ezek természetesen nem mind Amerikába jöttek, hanem nagy részük Ausztráliába, vagy éppen valahová máshová keveredtek?

Éppen ez volt a szerencse. A legkülönbözőbb országokba kerültek és így a legkülönbözőbb országokban indíthatták meg frissen, lendületesen a külföldi magyar cserkész munkát.

K: Miután — mondjuk — 1949-ben és 1950-ben megindult a tömeges kivándorlás a tengerentúli országokba, akkor kezdődött megint egy óriási munka összeszedni a fiatalságot, a cserkészeket, sőt a vezetőket is. Megtudni a címüket, felvenni a kapcsolatot velük.

Ez még Németországban és Ausztriában megindult. Rendszeresen nyilvántartottuk, kik, hová vándorolnak ki. A csapatok beküldték a névsorokat, hogy melyik cserkészük, melyik országba indult útba. Közben ezt leellenőriztük Hamburgba, ill. Brémában, aztán Bagnoliban Olaszországban, ahol átmenő táborok voltak, ugyanis a déli féltekét Bagnoli fedte Délamerikába és Ausztráliára, Északamerikát, Kanadát pedig a brémai tábor. Volt ezekben a táborokban egy-egy cserkészvezetőnk, aki ellenőrizte, hogy a már jelentett cserkészek arra indultak-e útba? Amikor aztán megérkeztek, vagy ők jelentkeztek, vagy a helyi cserkész szövetség jelentette, hogy a mi „ütleveünkkel”, ill. kísérfőiratunkkal, ajánlóleveleünkkel X vagy Y cserkész hozzájuk megérkezett.

K: Mikor alakultak meg tengerentúl az első cserkészcsapatok?

Az első nagy kivándorlási hullám Délamerikába indult meg már 1948 vége felé. Aztán Ausztrália következett süllyal és zömmel 1949-ben. Az észak-amerikai kivándorlás később, 1950 végén indult meg igazán és 1951-52-ben fejeződött be. Így adva van, hogy Délamerikában alakult meg az első cserkészcsapataink. Az ausztráliai nagy számú cserkész sokkal nehezebben tudott gyökeret verni, illetve sokkal nehezebben tudott csapatot alakítani. Noha talán többen vándoroltak ki Ausztráliába, de az akkori ottani

helyzet nem kedvezett a csapatalakításnak. Egy kicsit lenéztek a külföldit, másodrendű embernek kezelték, úgyhogy jónéhány év telt el, amit igazán az ausztráliai cserkész munka megindulhatott. Ennek ellenére — és legnagyobb örömrünkre — most éppen az ausztráliai cserkész munka fejlődött egy hatalmas lépéssel odáig, hogy elmondhatjuk, hogy a létszámban sokkal erősebb amerikai cserkészettel mellé sorakozik eredményekben és érdemekben.

K: Szóval a központi vezetőség az Amerikában van. Te vagy az ügyvezető elnök és körülötted a fiatalabb nemzedék, amelyik segít, de hát valami személyes kapcsolat is létezik ezekkel a tengerentúli országokkal, illetve más országokkal?

Természetesen. Az úgy kezdődött, hogy itt, megérkezve Amerikába, mindjárt 1951 végén cserkésznyomdát alapítottunk. Ez biztosította az újságunkat, a rendszeres érintkezést, körleveleink kinyomtatását különböző országokba és világrészekbe szétszórt cserkész és cserkészvezetők felé. Ez a rendszeres kapcsolat tette aztán lehetővé, hogy az egyes csapatalakításokról értesültünk, meg tudtuk a feltételeket szabni, hogyan, milyen körülmények között lehet a különböző világrészekben, országokban csapatmunkát indítani, kik legyenek a vezetők, úgyhogy a kezdet kezdetétől fogva volt egy központi irányító szerv, amit mások készségesen elfogadtak és éppen kérték, hogy legyen, hiszen mi biztosítottuk számukra a kiképzési, nevelési anyagot is. A személyes kapcsolat természetesen jóval később alakulhatott ki. Kb. 10 évig csak levélbeli, írásbeli kapcsolataink voltak a különböző világrészekkel. 1960-tól kezdődött meg a személyes kapcsolatfelvétel is, amikor egyrészt az anyagi helyzetünk már lehetővé tette, hogy mások is eljöhessenek látogatásba hozzánk. Aztán 1962-től pedig a Szöv. központja rendszeresen küldött ki képviselőket, látogatókat, „vizitálni” az egyes országokban, világrészekben működő magyar cserkészcsapatokhoz.

K: Mikor képviseltette utójára Magyarországot magát hivatalosan a jamboreen?

1948 óta, amióta Magyarországon nem működik a magyar cserkészet, minden egyes jamboreen volt hivatalos magyar képviselő. 1951-ben Bad Ischl-ben a németországi és ausztriai magyar cserkészektől verbuvált nagyon szép létszámú cserkészcsapat, 1955-ben Kanadában Niagara Falls-on az északamerikai magyar cserkészektől válogatott kitűnő küldöttségünk volt jelen, 1957-ben magam mentem egy kontingenssel Angliába, a cserkészet 50. születési évfordulóját megünnepelni, 1959-ben Manilában, egy Fülöp-szigeti jamboreen, ez külön érdekesség és érdem, hogy a magyar cserkészcsapat volt a második európai legnagyobb kontingens. Sok áldozattal sikerült 10 cserkészünket kiküldeni, viszont Európa a távolkeleti utazást ügylátszik nem bírta és így Anglia után, a legnagyobb létszámú európai képviselőt mi magyarok voltunk. Aztán 1963-ban a görögországi jamboreen egy nagyon szép magyar küldöttség jelent meg és nagyon ügyesen, elfoglalták a táborórságnak a fontosabb posztjait,

úgyhogy az akkori görög trónörökös, a későbbi görög király azt mondta, hogy „remek fiúk ezek a magyarok, szép szál legények, udvariasak, de azért jó volna már más embereket is látni, nem mindig ezeket az árvalányhajásokat ebben a kapuban”.

K: Persze, különös helyzet állt elő, magyar föld nélkül magyar ifjúságot nevelni, magyar szellemben. Hát ez valami olyasmi, mint úszó jégtáblán ibolyát ültetni. Hogy sikerült ez? Miket tettek ennek érdekében?

Egy nagy kérdés volt, hogy hogyan fogalmazzuk meg a cserkészettel való tartozás alapvető kérdéseit. Legyen-e egy széleskörű, mindenkit felölelő mozgalom, a külföldi magyar cserkészet, vagy csak a különbeké, a nívósabbaké, a jobbaké? Nagyon hosszú, küzdelmes beszélgetések, nagyon hosszú viaskodások után, mégis úgy döntöttünk, hogy szelektív elvek mellett maradunk. Mindent megteszünk azért, hogy mindenki, minden erre igényt tartó magyar fiatal hozzánk tartozhassék és a cserkészet áldásaiban, jó programjában részesítsük őket, de alapvető követelménynek tettük fel azt, hogy csak azokkal foglalkozunk végülis, akiknek a szülei maguk is törekszenek erre. A cserkészet ne legyen egy olyan telep, ahová ledobják szombatban, vagy kirándulásra, vagy a táborra a gyerekeket, hanem a szülőktől is elvárjuk, hogy ők rendszeresen foglalkozzanak otthon velük magyarul, műveljék, növeljék magyar kultúrájukat. Ugyanis a heti cserkész összejöveteleken, vagy kirándulásokon, vagy évi egy-két táboron nem lehet minden feladatot megoldani. Így sikerült elérnünk azt, hogy a cserkészet nívós mozgalom maradt és a magyar ifjúság legjavát felöleli, tehát olyanokat foglal magába és ölel fel, akiknek a szülei is komolyan veszik magyarságukat.

K: És ezek a gyermekek és fiatalok már nem találták-e kezdetől fogva túl nehéznek azt a helyzetet, hogy ők megtanulják a magyar népek a művészetét, a magyar népdalt és általában magyar szellemben nevelkedjenek? Holott hát sokkal könnyebb lett volna, mint a többi kortársaiknak, a befogadó ország szellemében élni, annak művészetében elmélyedni. Nem volt-e ez a többlet sok nekik?

Nem. Pontosan ez volt a vonzóereje a cserkészetnek. Ott, ahol a szülők is törődtek azzal, hogy a gyerekekben a magyarság iránti érdeklődést felkeltsek, ott a cserkészet jó talajt kapott és a népdalt, a népi kultúrát, népitáncokat és minden mást, ami a magyart magyarrá teszi, nagyon könnyen és nagy örömmel fogadták. Azzal a felféréssel — és ezt mindinkább, mind erősebben kapjuk vissza a gyerekektől — hogy mi különbek vagyunk. Először is nemcsak egy nyelvet beszélünk, mint azon társaink többsége, akikkel valamelyik országban iskolába járunk, hanem magyarul is tudunk. Nemcsak egy kultúrának van, a helyi befogadó ország kultúrája, hanem e mellé a magyar kultúra, és éppen ennek a legszebb részeivel ismerkednek meg, amit színpadon és a legkülönbözőbb helyeken vissza is tudnak adni. De ezen túl még egy nagyon érdekes és számunkra, magyarok számára nagyon örömteli dolog

az, hogy ez a magyar fiatalság külföldön élve, a külföldi életbe magát teljesen beleélve, öntudatosan készül arra, hogy egy országért dolgozzon, egy ország segítségére felkészüljön.

K: De a helyzet egyre nehezedett, ahogy egyszerre olyan gyerekek kerültek a magyar cserkészettel, akik itt születtek, külföldön, Amerikában, Ausztráliában, vagy Nyugat-Európában? Ezekkel a helyzettel nem nehezedett meg túlságosan?

Sőt! Könnyebben. Furcsa, de így van. Azok a fiúk, lányok, akik a cserkészet elején, 1946/47-ben aktív munkát végeztek, aztán kivándoroltak és a maguk lelkesedéséből vezetők lettek, nem is jelentettek problémát. De a többiek, akik nem lettek vezetők, csak jóindulatú velünkjárók voltak, egy új környezetbe kerülve, kettősséggel találták magukat szemben és néha gondolkodtak, hogy mi is vagyok én most? brazil, vagy argentin, vagy amerikai, vagy mi más? Azok a gyerekek azonban, akik itt születtek külföldön, azoknak ilyen problémáik nincsenek — és most ezt nagybetűvel kell mondanom — a mai magyar cserkészet, a 6000 külföldi magyar cserkész 90%-a külföldi születésű, tovább megyek, a vezetők 60%-a külföldön született. Vezetők alatt értem örsvezető, segédtsízt, fiatal cserkésztsízt, úgyhogy mi idősebbek, akik Magyarországon már vezetők voltunk és mint magyarországi vezetőket indítottuk be ezt a mozgalmat, ma már kisebbségben vagyunk, mégis ezekben a gyerekekben töretlenül él a több, a szebb, a jobb után való vágy és pontosan tudják, hogy ők ezzel a második kultúrával sokkal gazdagabbak, mint azok a befogadó országbeli fiúk-lányok, akikkel együtt járnak iskolába, együtt élnek, s akiknek ez nincs meg.

25 év, negyedszázad, sok idő. És az ideiglenesnek szánt szervezkedésből állandó intézmény lett. Magyar Cserkész Szövetség. Ehhez szeretném a megjegyzésem.

Valóban az, hiszen intézményei vannak. Már nem csak szervezkedés, nemcsak igény-kielégítés, hanem intézményekben gondolkodó mozgalomról nőtt ez a külföldi magyar cserkészet. Minden világrészben megvannak a cserkészparkjaink. Az erősebb városokban, Sydneyben, Buenos Aires-ben, itt New York környékén egymásután létesülnek a cserkészházak. Ez azt jelenti, hogy itt anyagi felelősséget kell vállalni, anyagi áldozatokat kell hozni, nemcsak egy Club-ba, vagy egyesületbe járunk, hanem intézményt létesítettünk, amit fenn kell tartani. Továbbmegyek, hogy mennyire komoly a dolog, a külföldi magyar iskoláknak 30-40%-át — nem mernék most pontos statisztikát mondani — magyar cserkészcsapatok tartják fenn. Ez nem azt jelenti, hogy a cserkészvezetők végzik a tanítói munkát is, de mert a magyar cserkész munkához az előbb hallottak során kiderült, hogy alapos magyar tudás szükséges, fontos, hogy magyar iskolák legyenek. Így a cserkészvezetők gondoskodnak arról, hogy mások, pedagógusok magyar iskolákat indítsanak, vezessenek éppen a cserkész munka alapjai megte-remtéséhez.

Természetesen mindent előről kellett kezdeni, így pl. cserkészkönyvekkel és időszakai sajtótermékekkel el kellett látni ezt az öt világrészbe szakadt cserkészteret? És ezeket mind elő kellett állítani, meg kellett írni, ki kellett nyomtatni, szét kellett küldeni?

Ez elengedhetetlen feltétele minden nagyszabású közösségi munkának. Amint egy korábbi mondatban utaltam már rá, 1951-től kezdve működik egy cserkésznyomda, amit erre a célra létesítettünk. Ez a cserkésznyomda — amit közben aztán eladtunk, mert rájöttünk, hogy a bérnyomtatás sokszor olcsóbb, mint a sajátmagunk által végzett munka, illetve az időt másképpen és jobban is fel tudjuk használni a cserkészret javára. Mindenesetre a cserkészret kiadott eddig 25 könyvet, csak és kizárólagosan ifjúságnak. Ez kb. 140.000 példányszámot jelent. Mind magyarul és mind a magyar klasszikusok legjavából, a magyar népdalok, a magyar népitancok, a magyar népművészet legértékesebb részeitől a magyar ifjúságnak és a magyar kultúránk növelésére. Azonkívül pedig rendszeresen megjelentetjük a Magyar Cserkészret, vezetőik számára pedig a Vezetők Lapját. Egy időben kísérleteztünk, hogy egyetemista cserkészeinknek külön mozgalmat indítsunk és egyetemista cserkészlap is volt, de úgy tűnt és úgy találtuk, hogy ezek az egyetemet végzett fiatalok sokkal jobban hasznosíthatók, mint vezetőik, mintsem valami öncélú csoport alakuljon belőlük. Így ez megszűnt és jobban is jártunk vele, mert rengeteg értelmiségit kaptunk, akik két nyelven, a maguk országában nagyszerűen tudnak szolgálni a helyi befogadó közösség felé és épp úgy a magyar közösség felé és a magyar cserkészközösség felé is, mint vezetőik, vagy bármi másban segítők.

Ebben a jubileumi esztendőben hol rendezték meg a jubileumi cserkésztáborokat?

Minden világrészben tartottunk, illetve tartunk jubileumi táborozást. Itt Észak-Amerikában, az idei jubileumi táborunkon több mint 1100 cserkessel — a vendégnapokat, illetve a táborozás adatait figyelembe véve, kb. 1500 magyar cserkessel, és ahová kaptunk vendégeket, mind a négy világrészből — a teljes magyar cserkészret képviselve volt. Az európai magyar cserkészret Kastl-Mennesbergen, Németországban tartotta meg jubileumi táborát és most készülünk a délamerikai és ausztráliai jubileumi táborra, ami a Sao Paulo mellett, Braziliában, illetve Sydney mellett kerül megrendezésre.

Szóval azt látom, hogy a magyar cserkészret nem sorvad, hanem inkább virágzik. Szeretném, ha néhány számot is mondanál arról, hogy kb. hány magyar cserkész van most a világon?

Jelenleg a négy világrészen, 17 országban, több mint 6000 magyar cserkész működik cserkészkeretek között. Ez azt jelenti, hogy nemcsak ennyi nyilvántartott tagunk van, hanem ennyi magyar fiatal jár rendszeresen hetenként összejövetelekre. Hetenként töltökezik a magyarságában, hetenként igyekszik fejlődni és felkészülni magyarságszolgálatra.

És most úgy látom, hogy kifejlődött az úgynevezett cserreakció?

Ez talán a legértékesebb, az utolsó időknél a legértékesebb kezdeményezés. Úgy jött létre, hogy felmértük vezetőképzésünk nehézségeit. Felmértük azt, hogy egységes cserkészteret az egész világon, ilyen óriási távolságok mellett, négy világrészre, 17 országra szétszórva csak akkor lehet végezni és csak akkor érhetjük el az egységes szívdobbanást, ha a vezetői karunk pontosan egyforma módszerekkel, egyforma feltételek mellett dolgozik. Így elhatároztuk, hogy bármilyen anyagi áldozatot is jelentsen ez, rendszeresen áthozunk vezetőképzésre a különböző világrészekből arra alkalmas, felkészült embereket. Ez valami olyasmi, mint amit régen csinált már a magyar református egyház, amikor Utrechtbe, Heidelbergbe küldte ki teológusait, akik ott végezve aztán hazajöve Pápan, Nagyenyeden, vagy Kolozsvárott, Sárospatakon professzorok lettek és nevelték az új papi nemzedéket és a református ifjúságot. Vagy ahogy a katolikus egyház Rómába küldi a Germanicum Hungaricumba a kitűnő kispapjait, hogy azokból majd a spirituálisok, egyetemi rektorok és püspökök legyenek. Körülbelül ezzel az elvvel mi most már a magunk három tagozatú vezetőképzésre, az alsó- közép- és felsőfokúra, tehát őrvezetői, segédtsízi és tsiztképző táborainkra áthoztunk minden világrészből néhány olyan embert, akik ezeket a táborokat irányítják, vezetik. Ez adja a lehetőséget arra, hogy a legteljesebb harmónia és egység uralkodik nemcsak a vezetőképzésünkben, de ezen keresztül az egész cserkészretünkben. Amikor most a vendégeink eljöttek Raccoon Creek-ba a jubileumi táborunkba, megdöbbenve látták, hogy a formaságok, külsőségek, amik talán nem is annyira fontosak, de a népdalok, közös fellépés, módszerek, teljesen azonosak azoknál is, akik Ausztráliából, vagy Európából érkeztek oda, vagy akik éppen Délamerikát képviselték. Megdöbbenő volt még magunk számára is, hogy sikerült ennire, ilyen mély egységet teremteni a külföldi magyar cserkészretben?

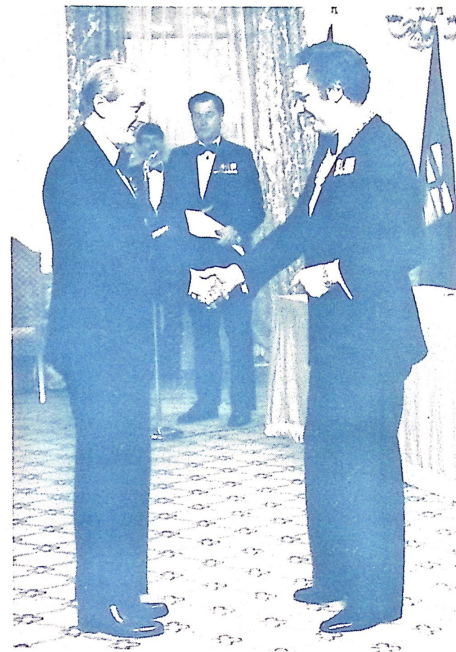
Mindez arra utal, a lelkesedés meg van hozzá, kitűnő emberanyag szintén, hogy a magyar cserkészret külföldön tovább virágozzék. Az Isten segítse őket.

EGY RÉGI KÉP, BOLDOGABB IDŐKBŐL ...

Farkaskölykök (kiscserkészek) felvonulása az Országzászló előtt a Szabadság-téren ...

Dr. Zsolnay Miklós átveszi az 'Order of Canada' kitüntetését

A rendbe való felvételekor, érdemeit az alábbi sorokba sürte idézték (az eredeti angolból fordítva): **Dr. Zsolnay Miklós, a montreali magyar kolónia kiemelkedő tagja, — az 1956-os szabadságharc után, harmincezer magyar menekült kanadai fogadásában kulcspozíciót töltött be, — a cserkészmozgalom hűséges támogatója, több fontos tisztség viselője, a magyar emigrációs cserkészret egyik alapítója.**

ESKÜVŐ

Graul Mónika st. és Kerekes György cst. 1980. november 8-án, este 8 órakor tartották esküvőjüket a Parroquia de Ntra. Senora de Fátima templomban, Av. Libertador 13900, Martínez.

Egy öreg miskolci cserkész visszaemlékezései

A Jubileumi év megemlékezésénél a magyar cserkészret kezdeti éveiből az alábbiakban közülük Dr. Szabó Gyula miskolci öcs. az akkori időkről írt sorait:

„Miskolcon az első cscs.(HERMANN OTTÓ-ról elnevezve) 1912-ben alakult Dr. Szerényi Nándor természetrajz és földrajz szakos tanár úr parancsnoksága alatt. A csapatnak már volt őrvezetői gárdája, úgy, hogy 1912 novemberében már kész keret fogadta a 90 jelentkezőt — amikor minket „újoncoztak”. Jellemző az akkori időkre, hogy szüleim (kik mindketten okleveles tanárok voltak) eleinte semmit nem akartak tudni az u.n. „szervezett csavargásról...”. Később, amikor már több hírt tudtak a csapatról, jó tanulmányi előmenetelhez kötötték a részvétel lehetőségét. Ez meg is lett és így jelentkezhettem.

Több hónapos újoncidió után, 1913. március 13-án, a gimnázium udvarán, a patkó alakban felállt 104-fős csapat előtt „cserkészőrszemmé” fogadtak. Miután akkor még kevés „búrkalap” (a nagykarimájú cs-kalap. Szerk.) volt a csapat tulajdonában, egy és ugyanazon kalapot egymásután fejünkbe nyomták — jobbkezünkben egy mogyorófa-cs-bot volt, — a pk. feltűzte a csapatjelvényt és balkézsszel kezett fogott, majd tisztelgett. Ez volt a csapat-őrszem fogadalom.

Az első világháború éveiben a vasútállomás környékén lakó cserkészek VÖRÖSKERESZT SZOLGÁLAT-ot teljesítettek, többen a Borsod-Miskolci múzeumban vasárnap és ünnepnap ügyeletes szolgálatot teljesítettek. Majd a vakoknak szerveztek „felolvasó gárdát” — amikor én is 3 évig (tanítás után) hetenként háromszor teljesítettem ezt a szolgálatot. A háború vége felé tűzoltó kiképzést is kaptunk, s ha bárhol a város területén tűz ütött ki és miután mi cserkészek szétszórtnak laktunk, mindig ott volt elsőnek valamelyik cserkészőrszem. Még ugrottunk is a tűzoltó laktanya tornyából — ez volt a jutalma azoknak, akik a tömlőtekerceket jól és messze tudták eldobni, „elvetni”.

Addig, addig ügyeskedtünk, míg a gimnázium emeletén kaptunk egy szobát: CSERKÉSZOTTHON-nak és megcsináltattuk a SZERKOCINKAT (anyagszállító taliga. Szerk.), s az utóbbi sok s jó szolgálatot végzett nekünk. Ekkor jelentkezett egy elkényeztetett, egyke fiú újoncnak — akinél kikötöttük, hogy csak akkor fogadjuk be újoncnak, ha vasárnap a korzó idején (a főtúcán a sétálóhely. Szerk.) velünk együtt töltsa-húzza a szerkocsit...

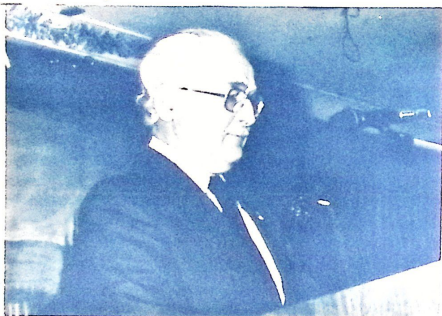
Mi lettünk a tanulóifjúság „kovásza”, mi rendeztük az ifjúsági ünnepélyeket és szerepeltünk azokon — s így lassan az élre kerültünk. Keményen neveltek minket — mert pl. a Királykúti kirándulásról, vagy a Hámorból hazajövet gyalog kellett menni a miskolci városházáig — ugyanúgy Diósgyőrből 12 km. volt az út hazáig. Aztán edzett minket még az eső meg a szél is — mindig nagy pontosságra neveltek.

Az alábbi nagy nevekre, egyéniségekre emlékszem: a mi igazgatónk a Minorita-rendi Dr. Dassievitz Gyula volt — ki a sok pipázástól ajakrákban szenvedett — de hogy közöttünk volt a csapatban, az a legnagyobb csapatélményünk volt. Szerényi pk. úr után Zipser Sándor volt a szeretett parancsnokunk, kik inkább csak irányították a csapatmunkát és nem „parancsnokoltak”.

Jártak nálunk a losonci cserkészek is, kiknek látogatását vizionoztuk — segítettünk a miskolci főreál csapatnak a szervezésében, mint őrsvezető kiképzők — hasonlóképpen a Tóth Pál leánygimnázium csapatnak (hiszen egy tánciskolába jártunk, így a hasonlókorú fiúk és lányok, mint családi ismerősök is, — cserkészekké váltunk...)”

Majsay Ottmár

AUSZTRÁLIA

kereken 25 évig volt a Sydney-i Magyar Cserkészek Fenntartó Testületének elnöke.

Józan bölcsessége az évek során minden akadályon átszűrte a csapatokat. Az a tény, hogy a 30. sz. „Kőrösi Csoma Sándor” cscs. működésének 30. Évfordulóját ünnepli 1981-ben, a csapat lelkes cserkészvezetőin kívül Majsay Ottmár érdeme. Sikeres és eredményes működésének titka abban rejlett, hogy bár több emigrációs egyesületnek tagja, mégis tapintatos érzékkel tudta azok érdekeit egymástól elválasztani. Mikor a cserkészetről volt szó, mindig, elsősorban és 100%-ig a Magyar Cserkész Mozgalom szemszögéből nézte, tárgyalta és bírálta a kézen lévő ügyet. Lemondása nagy úrt hagy maga után, amit utódja és az Intéző Bizottság tagjai a Majsay Ottmártól tanultak szellemében igyekeznek majd pótolni.

A Sydney-i magyar cserkészek nem búcsúznak Ottmár bá'-tól, csak köszönetet mondanak, hisz mint a Magyar Cserkész Szövetség Nagytanácsának tagja, továbbra is érdeklődéssel kíséri a Sydney-i csapatok működését. A Sydney-i csapatok és a Fenntartó Testület tagjai ezúton is köszönik Ottmár bá' irányítóműködését, példaadó és megrendíthetetlen magyarságát és az elmúlt 25 év alatt végzett nemzetmentő, értékes és jó munkáját. Imáinkkal kérjük az Egek Urát, hogy segítse és tartsa Ottmár bá'-t jó egészségben még sok-sok éven keresztül mindannyiunk javára és örömére.

30-éves a magyar cserkészet Sydneyben

80 magyar cserkész fiú és leány, és majd 200 szülő, rokon és vendég ünnepelte 1981. január 4-én MENANGLE-ben a Sydney-i Magyar Cserkészek működésének 30. Évfordulóját.

A délután folyamán cserkész ügyességi játékok és népi táncok bemutatásával szórakoztatták cserkészeink a szépszámu közönséget. Egy-két „magasnívójú” röp-labda mérkőzésre is akadt idő, sőt olyan is volt — főleg a fiatalabbak közül — aki a NEPEAN folyó hús vizében keresett vigasztalást a nyári melegtől.

Este hat óra után, hatalmas fák alatt, meredek sziklafal tövében, Nagytiszteletű Soós Attila református és Főtiszteletű Pálkás István katolikus lelkes közös ökumenikus Istentiszteletet tartottak. Cserkészeink áhitattal hallgatták a két magyar pap buzdító szavait a további cserkész munka folytatására és az egész gyülekezet vallásfelekezeti különbségre való tekintet nélkül, lelkesen énekelte a magyar Szenténekeket és Zsoltárokat.

Az Istentisztelet után, megható keretek között vette fel a Szent László Társaság és Rend tagjai közé Cserhalmi Sándort, a tábor közkedvelt Sanyi bácsiját, hosszú éveken át messze átlagon felüli önfeláldozó, a Magyar Cserkész Mozgalom érdekeiért kifejtett munkásságáért. Sanyi bá' meghatottan fogadta el a megtiszteltetést és ígérte, hogy a jövő évi Jamboree-n újra kivési részét a tábori munkából.

Az ezt követő vacsora főleg azoknak volt sikeres, akiknek jutott a finom káposztából. 120 személyre főztek a leánycserkészek, ami bizony kevésnek bizonyult a nagyszámu látogatóknak, de éhesen azért senki sem maradt. Finom felvágott, paprika, paradicsom jutott mindenkinek, aki kért.

Sötétedéskor a csapatok felvonultak a tábor főterére, a látogatók pedig a meleg nyári napot követő kellemesen hűvös estén, kötött kabátokkal és takarókkal felszerelve helyezkedtek el széken, padon, földön, kinek-kinek tetszése szerint.

A jubileumi tábortűz tucatnyi kényakkendő kisfiú és kisleány-cserkész ígértetével kezdődött, majd cserkészavatásra került a sor. Az avatandók háta mögött 10 cserkészvezető sorakozott fel égo gyertyákkal kezükben és a szertartás során ők emlékeztették a jelenlévőket a 10 cserkészörvényre. Avatás után a csapatok kényelmesen elhelyezkedtek a már előre megrakott máglya körül és adott jelre egyszerre gyújtották meg a tüzet.

Így ünnepelték cserkészeink az 1951-ben itt Sydneyben megkezdett munkát. Ma már az akkori cserkészek gyermekei a cserkészek, akik boldogan és büszkén vették át szüleiktől a lilomos cserkész zászlót. A ragyogó arcokról sugárzott a boldogság és harsány kacagás követte egy-egy moka bemutatását. Az idő

szinte megállt. Deresfejű nagyszülők újra gondtalan ifjak lettek, hangosan énekelve a réghallott cserkész-nótákat, népdalokat. A környező hegyek barátságos visszhangja kis Magyarországot varázslott a Nepean folyó völgyébe.

S mint a tábortűznél hallottak is bebizonyították, nagy kár, hogy nem minden magyar-származású gyermek kapja meg szüleitől azt a lehetőséget, hogy résztvegyen a magyar cserkészek élménydús életében. Az elmúlt 30 év sikere a cserkészek, az áldozatkész szülőkön túlmenően feltétlenül abban rejlik, hogy a csapatok fiatal vezetői lelkesen és önfeláldozóan adják át a náluk még fiatalabbaknak tudásuk javát. Bár nagyrésztük itt született és nevelkedett, a cserkész-kiválmalmak szerint nagyszerűen beszélnek magyarul és így tanítják és nevelik a két csapat tagjait a cserkész tudományokra és magyar hagyományaink megőrzésére is. Őket ismerve és bennük bízva reménykedhetünk abban, hogy még sok további évfordulón ünnepelhetjük az általuk végzett jó munkát.

A tábortűzet a hagyományos szeretet-kör fejezte be, s amikor azt énekeltük, hogy „...szól a harang, bimm-bamm-bimm-bamm...” talán az is megtörténne szemét, kinek nem fűjt szemébe füstöt a jóindulatú szellő.

Búcsúzásul a cserkész leányok és fiúk zseblámpás sorfala között másztak fel a látogatók a meredek hegyoldalon. Mindenki szívét az a megnyugtató érzés töltötte el, hogy gyermekét jó kezekben, jó társaságban és jó helyen hagyta, ahol fiatal, lelkes, magyar cserkészvezetők igyekeznek Sik Sándor cserkész-pap-költő szavaival élve „Emberek embert és magyarabb magyart” nevelni belőlük itt a Dél Keresztje alatt épp úgy, mint 30 évvel ezelőtt és még hosszú éveken át.

Én is ott voltam . . .

Élvezettel olvastam az „Ausztáliai Magyarság” 1980. októberi számának „Cserkész Oldal”-át. A cikk érdekes összefoglalót ad az 1980 nyarán megrendezett németországi, illetve kanadai jubileumi táborokról és említett tesz az Európában a kerületi parancsnok, Gyurka bá' (Ft.v. Kölle György cscst.) vezetésével megtartott cserkészvezetői körútról, méltányolva a magyar cserkészülődtségek látogatását II. János Pál Pápnál. A fenti eseményeken — a kanadai táboron kívül, ahová sajnos nem tudtam elmenni — én is ott voltam.

Az európai körút, a pápai látogatás és a Mennersberg fenyőerdőiben megrendezett jubileumi tábor felejthetetlen élményt jelentett minden résztvevő számára. Ezért úgy érzem, hogy egy rövid beszámoló a Kölle Gyurka bá' által szervezett cserkészvezetői körútról illő lenne a fent említett újságikkhoz. 1980. július 7-én, hétfőn indultunk el Münchenből a 17 napos, öt országra kiterjedő körútra. A 34 cserkész-

vezető, akik hét ország magyar cserkészmozgalmát képviselték négy kis autóbusszon és két személy-kocsin indult el a sok élményt ígérő hosszú útra. A 34 tagú társaságból heten voltak Ausztáliából — az októberi újságikkban megnevezett négy cserkészvezetőn kívül még két segédítést Melbourne-ből: Kovács Péter, Rigó István, és szerénységem Sydneyből, valamint 5 lelkes fiatal Magyarországról, akik vendégként csatlakoztak hozzánk. Első megállónk a Boden-i Tó partján lévő Fischback-i Kajak Klub volt, melynek szép füves területén állítottuk fel sátrainkat. Am úgy látszik, a Sydney-i táborozási hagyományok Európába is elkísértek, mert amerre jártunk, követett a zuhogó eső. Így a három napos Fischbach-i táborozásunk végén a szép gyepek területéből nagy mocsár lett. A rossz időjárás miatt a csodálatosnak ígérkező kajak-túra, a Boden-i tavon keresztül a Rajna folyóhoz, elmaradt. Helyette egy közeli fűtött uszodában melengtünk a sátorban meggémberedett tagjainkat.

A következő megállás Zürich-ben volt. A napi városlátogatás után egy ottani cserkészvezetőnek voltunk vendégei. Másnap reggeli után elindultunk a festői szépségű Grindelwaldba. Itt két napig a csodálatos Svájci hegyek között egy kis penzióban szálltunk meg. Útközben odafelé egyik kis busz elromlott, de szerencsésen két nap alatt sikerült megjavíttatni és így nem toldott el a program. Itt egy hétfővet töltöttünk a hegyekben, másztunk a gleccsereken, kanyargó hegyi utakon, majd egy erdei házacs-kánál Istentiszteletet tartottunk s utána szalonnát süttünk nyáron. Este Béla bá' (Dr. Irányi Béla, Grindelwaldi magyar orvos) és kedves családja hívott meg bennünket otthonunkba. Béla báék otthonának felső emelete magyar néprajzi múzeumnak van berendezve: hol kancsó, festett tányérok, faragások és népi öltözetek vannak kiállítva Magyarország különböző vidékeiről. Egy remek gyűjtemény!

Hétfőn reggel tovább indultunk. Körülnéztünk Bern-ben, azután igyekeztünk tovább Genf felé.

Mies-ben, nem messze Genf-től újra kezdtük a sátorozást. Itt egy magyar hölgy — Fay Erzsébet néni — gyönyörű nagy kertjében, a Genfi Tó partján, két nagyon élvezetes napot töltöttünk. A házi szakács, Emilio hízalta a társaságot híres és ízletes 'spagetti' különlegességeivel. Közben vagy Genf-be mentünk városnézőbe, vagy a Genfi Tó-ban fürdőztünk, s mikor azt meguntuk, akkor átvezettünk a legközelebbi strand-fürdőhöz, ami történetesen már Franciaországban volt! Nos, a két nap alatt még sikerült meglátogatnunk a híres Chillon-várat Montreux-ban, mely a Tó-ba benyúló félszigeten épült.

A hét vége felé egy hosszú utat tettünk meg Róma felé. Útközben beásároltunk Chamonix-ban — egy kisebb, de jól ismert francia hegyi városka — majd tovább a híres Montblanc-alagúton át Olaszországba és le délre a Rómához közeli Bracciano-ba.

Itt is sátrat vertünk. Két napig bejártunk Rómába, amihez persze távolról sem volt elég idő ahhoz, hogy ott mindent megnézzünk amit szeretnénk volna.

Római látogatásunk csúcspontja a pápai látogatás volt.

Róma után utolsó állomásunk — mielőtt visszatérnünk volna München-be — Innsbruck volt. Ez egy ugyancsak történelmi értékekkel teli kis város, lenn a völgyben az ausztriai Alpok között. Városnézés közben elmentünk a híres síugró sáncokhoz is, mert Innsbruck a modern téli Olimpiai versenyek központja.

A sok érdekességet, gyönyörű természeti látványt, vendégszeretetet és a magyar barátokkal együtt töltött két és fél hét élményeit nagyon nehéz lerövidíteni ilyen kis helyre. De úgy érzem, ha száz oldalt is írnék róla, még az sem tudná érzékeltetni akkori élményeim, melyek azóta már kedves emlékké váltak és amiket sohasem felejték el.

Jó munkát!
Tóth Melinda

EURÓPA

Regőstábor Felsőőrött

A golyákkal egyidőben érkezett Felsőőrré (Oberwart) Nyugat-Európa szinte minden sarkából és négy tengerentúli országból 90 lány és fiú a Magyar Cserkészszövetség Európai Kerületének regős táborába.

A tábor színhelye a felsőőri mezőgazdasági szakiskola modern épülete volt, előtte az árbocokon egy hétig a magyar nemzetiszínű zászló és az Osztrák Cserkészszövetség zászlója együtt lobogott. Bizony sok felsőőrinek megakadt a szeme a zöldnyakkendős fiatalokon, akik fegyelmzett sorokban, magyar népdalokat énekelve vonultak a táborhelyről az istentiszteletre.

A megnyitó ünnepséget a gráci Opera magyar művészeinek közreműködésével Lisz Ferenc emlékének és művészetének szentelték. A tábor tulajdonképpeni célja azonban a népi kultúra megismerése és ápolása

Lisz Ferenc szülőháza előtt

volt. Erre pedig éppen Burgenland a legjobb terep, ahol — nem szólva az itteniek megható vendégszeretetéről — a még meglévő ősi magyar településeken a népművészet nem valami poros, műzeális emlék, hanem ma is eleven valóság. Néptánc, ballada-tanulás, tojásfestés, faragás és népi himzés nemcsak élményt nyújtott, hanem gazdagabbá, változatosabbá tette a tábori életet. Ezen kívül cserkészeink megnézték a Ref. Olvasóór előadásában Gárdonyi „A bor” c. népszínművét, ellátogattak az alsőőri Falumúzeumba, egész napos kirándulás keretében felkeresték Liszt Ferenc szülőházát (Raiding—Doborján), megtekintették Léka várát és egy híres kerámia üzemet (Stoob). Az esti tábortűzek családiassá és cserkészszűrűbbé tették az amúgy is mindig jókedvű hangulatot.

Látogatást tettek a táborban az Osztrák Cserkészszövetség burgenlandi vezetői, valamint a burgenlandi tartomány-, és a felsőőri járás képviselői. A helyi osztrák sajtó több megleghangú tudósításban, — az osztrák Televízió pedig külön adásban mutatta be a magyar regőstábor színes életét.

A már javarészt Nyugaton született cserkészfiúk és lányok részt vettek a nagyheti szertartásokon s a hagyományos feltámadási körmeneten, ahogyan az régente Magyarországon szokás volt és amelyet ők eddig legfeljebb szüleik elbeszéléseiből ismerhettek.

Húsvétvasárnap este a magyar cserkészek meghívták a felsőőri Katolikus Kulturális Központba (Kontaktzentrum) az Őrség magyarságát, hogy elbúcsúzzanak azzal a szívet-lelket melegeítő, kedves műsorral, amelyre egész héten készültek.

A regőstábor résztvevői húsvéthétfőn, maradandó élményekkel, szép emlékekkel gazdagodva mondtak búcsút az Őrségnek. M.O.

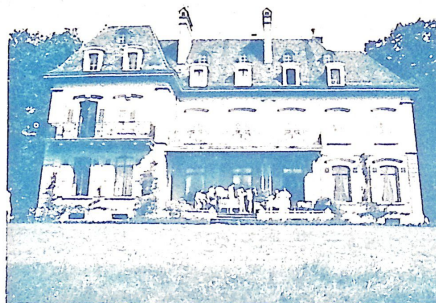

Szép élet a cserkészlet . . .

Ritka kettős jubileumot ünnepelt a magyar cserkészlet. 1910-ben, tehát 70 évvel ezelőtt alakult meg hivatalosan a Magyar Cserkészszövetség és 35 éves a nyugati szabad világban működő magyar cserkészlet. Ezt a szép jubileumi évet öt kontinens magyar cserkészei, köztük az európaiak, méltó módon tették emlékeztetéssé. Röviden szólunk most a nagyszabású nyári programról:

Keresztül-kasul négy országban

Mint kilenc év óta minden évben, idén is megvalósult a nyári Európai Cserkészkörút, ezúttal is első-sorban tengerentúli fiatal cserkészvezetők részvételével. Az 50 főnyi csoport — egész gépkocsi karaván július 7-én reggel indult útnak a müncheni cserkészotthonból. Estére már a Bodeni-tó partján ropogva lángolt az első tábortűz. Másnap s harmadnap (ha éppen nem zuhogott az eső) kajakozás a tavon. Aztán . . . dehát úgysem lehet a háromhetes „mozgótábor” eseményeit, élményeit mind leírni, így csak egy-két fontosabb állomásról emlékeztetünk meg, ezekről is csak távirati stílusban.

Fáy Erzsébetnéni kastélya Miesben

Július 11-én már Svájcban vannak: egy szép nap Zürichben, hegyi túra a havascsúsz Jungfrau oldalában. Bern ódon belvárosának megtekintése után Miesben a Genfi-tó partján verik fel a sátrakat, innen tesznek kirándulásokat Genfbe, Lausanne-ba s a kis szilka-szigetre épült romantikus lovagvárba, Chillonba.

A tóparti táborból július 18-án a Mont Blanc alagúton átérve s a festői Aosta-völgyben leereszkedve az olasz autószerádn Milanó, Modena, Bologna, Firenze érintésével még aznap késő este megérkezett a Rómától nem messze levő Bracciano-tóhoz, éjszakai szállásra (Hű, de hosszú nap volt!)

Aztán az Örök Város: Róma. Felejthetetlen két nap (s persze jó meleg van!), a látottakat elsorolni sem lehet. A nagy élmény azonban Castel Gandolfo volt, a pápai fogadás és a kisebb küldöttség külön kihallgatása.

Olaszországtól elbúcsúzva, a Brenner-hágón keresztül jutva, Innsbruckban, Tirol fővárosában

szálltak meg. Másnap a város nevezetességeinek megtekintése után az irány a körút végpontja: München. Útközben egy pillantás még a Kufstein-i várra, ahol többek között Kazinczy Ferenc, a költő Szentjóbbsi Szabó László (itt halt meg), később Teleki Blanka, meg a híres betyár, Rózsa Sándor is raboskodott. Két vidám nap még a bajor fővárosban, aztán újult erővel s jókedvvel ismét útnak kerekedtek a Jubileumi Nagytáborba, amelynek színhelye a Kastli Magyar Gimnázium közelében Mennesberg virágos-ligetes hegyszőlője.

Castel Gandolfoban a pápai kihallgatás előtt

Átkelés az Alpokon

Lírai elmélkedés a táborról

A nyári nagytábor nem nyaralás, mint sokan gondolják, nem is kalandra csábító alkalom (bár ez is, az is), hanem elsősorban az évi cserkészmunka betetőzése, koronája. A táborban a szabad természet ölelé-

sében, záporban és napsütésben, edződik a test és üdül a lélek.

De a táborozás a próbatétel ideje is: itt és ekkor mutatkozik meg kinek-kinek ügyessége, életrevalósága, cserkészstudása. És mennyi élmény még: ismeretségek szövődése, cserkészbarátságok életre szólóan, meg vigasságok is, népdaléneklés és mókák az esti tábortűz mellett.

És még ezenkívül: az igazi cserkész tábor jelképes főkapujára Pál apostol írta a mottót: „Egymás terhére hordozzátok!” Igen, a tábor a kölcsönös megértés, a mások megsegítésének gyakorló iskolája. De mondatom így is: cserkésztestvériség demonstrációja.

Azoknak meg, akik nyomunkba lépnek, az itt felnövekvő nemzedéknek, minden cserkész tábor mindmegannyi virrasztó őrhely, valóságos menetsvárak, ahol a magyar szellem és lélek tüzeit szítják, vigyázzák: ki ne hűnyjon, sőt magasan lobogjon a lángja.

Jubileumi jelvény

Jubileumi Nagytábor Mennesbergen

Az idei nyári Nagytábor — két hétig felhőtlen égbolt, szikrázó napsütés — méreteit, értékeit, kihatásait tekintve azt hiszem, felülmúlt minden várakozást. Ám szószaporodás helyett lássuk a tényeket, a számszerű adatokat, mindent elmondanak helyettem.

A Jubileumi Nagytábor (júl. 26 — aug. 6) teljes létszám 368 fő volt. Ebből 163 volt a fiúcserkész, 205 a leánycserkész. Az országok ahonnan jöttek: Németország, Olaszország, Ausztria, Svájc, Hollandia, Belgium, Franciaország, Svédország, Anglia, Monaco és Luxemburg; a tengerentúlról: USA (20 fő), Kanada (6), Ausztrália (7), Venezuela (2) és Argentína (1) fő.

Szervezetileg a tábor 11 altáborra oszlott: korosztályok (10—16 évesek) szerint csoportosítva volt 3 fiú és 3 leány altábor; egy-egy röver fiú-, ill. leány altábor

(16—20 évesek); egy öregcserkész altábor, tiszti tábor és iskolatábor.

Külön jelentőséget nyert a nagytábor azzal, hogy a Magyar Cserkészszövetség úv. elnöke, Bodnár Gábor parancsnoksága alatt, kiváló előadókkal tartották meg a 38. számú Központi Tisztképző Tábort ezen 7 országból 19 tiszteljölt vett részt. Közülük öten most tettek „cserkész-érettségi”, azaz írásbeli és szóbeli vizsgát magyarságismeretből. A vizsga sikeres letéte (a magyar irodalom, történelem, földrajz és néprajz előirt anyagából) alapfeltétele a cserkész tiszti státusz elérésének. (Alacsonyabb szinten az őrsvezetőknek is hasonló vizsgát kell tenniük!)

A tiszti VK Tábor résztvevői

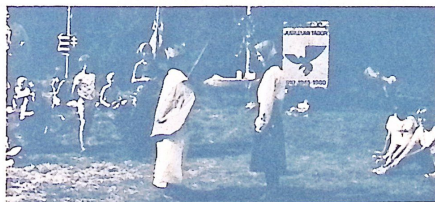
Az iskolatábor ötlete 1976-ban merült föl s valósult meg először. Milyen gyümölcsözőnek bizonyult, mutatja, hogy az idei „Petőfi Sándor Iskolatábor”-ban 7 országból (német, francia, angol és holland nyelvterületről) 18-an ismerkedtek a magyar nyelv rejtelmével hivatásos pedagógusok, nevelők sok türelmet kívánó munkája nyomán. A résztvevők fele először jött iskolatáborba, a többiek már hűséges „visszajárók”.

A tiszti VK Tábor előadói

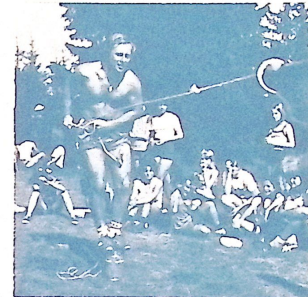
Sátorszemle a fiú és leány altáborban

Népijáték bemutató

Bábszínház a kiscserkészeknek

Vidám játék kenguru módra

Sokat lehetne még írni a tábor munkájáról, az elméleti és gyakorlati kiképzésről, az öregcserkészek szaktudományát dicsőítő technikai berendezésekről, a tábori konyháról, aztán a tábortüzek műsoráról, a portyák feladatairól, a felemelő tábori istentiszteletekről; megérdemelné néhány sort a sok ötlettel szerkesztett, külső formájában is tetszetős tábori újság, a „Jubileumi Híradó” s mind a többiek: élükön Köllej Gyurkabá táborparancsnokkal, a vezetők és beosztottak, kiscsinyek és nagyok, akik ezt a táborot igazán felejthetlenné tették. Nem csoda, hogy a táborbontást annyian megkönnyezték . . .

El ne feledkezzünk a legkisebbekről! Bárnhofban, az öreg vadászházban 10 országból jött 80 kiscserkész tanyázott (a legkisebb 4 éves volt), „komolyan” készülve a jövődi cserkészéletre, s miközben tanulgatták-énekeltek édesbús dalainkat, talán először érezték a magyar szellem érintését. Mert esténként megilletődve, csillogó szemek néztek a tábortűz titokzatos lángjaiba . . .

Végezetül: ez a Jubileumi Tábor is megmutatta a magyar cserkészlet erejét, életrevalóságát, azt hogy nem mesterségesen fenntartott, elavult intézmény, hanem szolgálva kereszténység és magyarság örök eszményeit, együtt tud lélegzeni a kor követelményeivel s képes önmagából is megújhódni.

Szamosi József

ÉSZAK AMERIKA

Magyar cserkészek kettős jubileuma

Magyar cserkészletünk 70-ik, külföldi működésének 35-ik évfordulóját ünnepeljük. Mi a mi örömünk most? Sok országban több cserkészszövetség működik. Megoszlottak vallási, társadalmi és más okokból. Az alapító magyar vezetők már 1910-ben megteremtették és megővítették egységünket. Köszönet érte nekik.

A huszas évek magyar cserkészlete újabb feladatokat vállalt. A bizánci kaput betörő Botondot választotta példaképül. Tízezer számára szerzett barátokat a megcsonkított Magyarországnak.

A harmincas években ismét új utakat keresett. Elindította cserkészletünket — ezzel az ország ifjúságának elitjét a regélés útján, — a falú megismerésére a magyar népiség tanulmányozására, értékeinek gyűjtésére és terjesztésére; másszóval a magyarság minden rétegének összeforratására.

Külföldön a negyvenes-ötvenes években újra kihajtott a magyar cserkészlet a háború által megtépázott elpusztított fűj. Mint a poraiból megelevenedő Főnix madár újból szárnyra kelt az egységes, négy világ-részben működő magyar cserkészletünk a nagy vihar után is.

Tagjai, vezetői ma már jórészt külföldön születtek. A különböző országok talajában nőtt gyökerekkel éppúgy töretlen magyar lélekkel szolgálják a magyarságot, mint a huszas évek Botondjai. A hatvan év előtti magyar cserkészethez hasonlóan barátokat, támogatókat szereznek a magyarságnak.

A hetvenes évek immár közel 90 magyar cserkész-csapata 50-nél több magyar iskolát tart fenn. Tudatosan működik a magyar tanítás érdekében. Könyveket, könyvsorozatokat ad ki. Ezzel nemcsak a cserkészlet, hanem az egész magyar oktatást, művelődést szolgálja.

Ez a három párhuzamos feladat, a magyar cserkészlet korábbi és mostani azonossága jelenti cserkészletünk változatlan szolgálatait Isten, Haza és Embertársak javára.

Ezt nevezhetjük a világon „szétszórt árvalányhaj”-nak 1980-ban.

Podnár Gábor

Központi Jubileumi Tábor Kanadában

Táborunkat immár másodszor a magyar Jezsuita atyák Loyola parkjában, „magyar földön” vertük fel. Az indián őslakók emlékeit felidéző vadregényes táborhelyen inogtatáljuk mindazt, ami a táborozáshoz szükséges. Erdő, tisztás, patak és egy kis tó. A rendelkezésünkre álló 130 acre, a meglévő építmények, úszómedence és a nagyszerű időjárás ideális körülményeket biz-

tosítanak a világ sok tájáról összesereglett, közel 1200 cserkésznek. Hálas köszönet vendéglátóinknak.

Az augusztus 14-24-ig tartó „Jamboree” jelvénye a honfoglaló magyarok zászlajára emlékeztet. A korosztályok szerint elhelyezett altáborok programterv szerint önállóan és zavartalanul élnek vidám cserkészéletüket. Az altáborok nevei a különböző területeken élő magyarság jelentőségét tudatosítják. A cserkészek hónapokon keresztül nagy izgalommal készültek a találkozóra és ismerkedtek a névadó vidék történetével. A tábori életben a keretmesék, díszítések, viseletek, tábortüzi témák és népművészeti foglalkozások segítik elő a játékos ismeretbővítést. A tábor utolsó napjaiban megtartott „népi vetélkedők” — balladák, szavalás, népmese, ének, színvonal komoly felkészülés és tudásról tett tanúságot. A táborban naponta megjelenő tábori újság a „Lármafa” tudósít az eseményekről és a különböző vetélkedők eredményeiről.

Néhány adat a létszámmegjelölésből:

A táborban résztvevő cserkészek legnagyobb része az USA és Kanada környező városaiból jött. (New York, Montreal, Toronto, Cleveland, Chicago) Amerika nyugati részéről 128-an (Los Angeles, San Francisco, Vancouver, Calgary, Edmonton). Európa különböző országaiból 33-an. Venezuelából 10-en, Argentínából 8-an, Ausztráliából 5-en.

Az altáborokban élő 937 cserkész munkáját 239 nagy odaadással dolgozó vezető, törzs, GH, műszaki stb. segíti.

A nagy felkészületet igénylő, s a cserkészek számára sokszor fárasztó, bemutató nappal kedves vendégeinknek lehetőséget adtunk, hogy a cserkészlet munkájáról véleményt alkothassanak.

Jó Munkát!

Jámbor Lajosbá

Masírozik a leány III

A Szövetség vezetői, külföldi vendégekkel

Balról jobbra: E. Prieditis, Letti főszt.; Rauch Károly V. Ker. Társelnök; Böcsay Zoltán Szöv. ellenőr; G. Miti Eszt vezető; Köllej György I. Ker. Pk.; Zsolnay Miklós tb. elnök; Szaday T. Nagytáborvezető; Bodnár Gábor úv. elnök; Egy kanadai cs. vez.; Jokubaitis Litván Külügyi VT.; Chászár Ede Szöv. VT.

Tábori mise

Az öregcserkész altábor vezetősége

Éremkiosztás

Teleki érmet kaptak

Hunyadi érmesek

CSEKÉSZBOLT

P.O. Box 85, Garfield, N. J. 07026 U.S.A.

Magyar Cserkészszövetség Szabályai	\$.50
Vezetőképzés Szabályai50
Cserkészkönyv I.	4.00
Cserkészkönyv II.	4.00
Cserkészkönyv III.	4.00
Cserkészkönyv I-III. kötve	12.00
Kiscserkészek könyve I.	4.00
Kiscserkészek könyve II.	4.00
Kiscserkész vezetők kézikönyve	4.00
Őrsvezetők tanácsadója	4.00
Zoltai Tibor: Pali fel a fejfel — cserkész regény ...	4.00
Különpróbák	3.00
Játékos és tábortüzi könyv	3.00
Fogadalomtétel „Emléklap”50
Teleki Pál emlékfűzet	2.00

MAGYAR TANKÖNYVEK:

Kis Magyarok Első könyve	8.00
Kis Magyarok Második könyve	8.00
Kis Magyarok Harmadik könyve	8.00
Tóth Veremund: Vázlatos magyar történelem	4.00

NÉPRAJZI KÖNYVEK:

Balla Péter: A magyar népdal kis tükre	5.00
Muharay E.: Magyar Játékszín	5.00
Volly István: Magyar karácsonyok	5.00

HUNGARIAN BOY SCOUT ASSOCIATION

P.O. Box 68
Garfield, New Jersey 07026

Return Postage Guaranteed

Magyar Cserkész
HUNGARIAN SCOUT

A Hungarian youth magazine, published by the Hungarian Boy Scout Association, Inc., a non-profit organization.

Subscription: \$4.00 yearly.

Address: Magyar Cserkész, P.O. Box 68, Garfield, New Jersey 07026.

Editor-in-Chief: Charles de Rauch.

Editor: B. J. Kardos.

Printed by New Life Printery, 54 Renwick Street, Marrickville, N.S.W. 2204, Australia T.: (02) 55 6184.

SZERKESZTŐSÉG

669 Burke Road. Hawthorn, Vic., 3122, Australia.
Telefon: (03) 813 1737.

KIADÓHIVATAL

P.O. Box 68, Garfield, N.J. 07026, U.S.A.

KÜLFÖLDI KÉPVISELŐK

Ausztrália:

Goór György, 26 Loftus St., Pennant Hills, NSW, 2130.

Európa:

Padányi Erzsébet, Brüsselgasse 36/2/19 1160 Wien 16 Austria.

Kanada:

Jámor Lajos, 3A Leland Ave., Toronto. Ont. M8Z 2X4.

Argentína:

Lindquistné Demkó Andrea, Rawson 40-P.B. "E", Bs.As.

Brazília:

Piller Gedeonné. Rua das Carpas 58, San Paulo. 04648.

Venezuela:

Nyisztor Sándorné, Aptdo. 68394, Altamira, Caracas 106.

Non-profit Org.
U.S. Postage

PAID

Garfield, N.J.
Permit No. 204

PRINTED MATTER

Address Correction Requested